

KÉPES LEVELEZŐLAP

A KÉPESLEVELEZŐLAP-GYŰJTŐK EGYESÜLETÉNEK KIADVÁNYA

2020. IV. negyedév

XXXIII. évfolyam 4. szám

Új könyv a képes levelezőlap másfél évszázadáról

Az 1994-ben kiadott könyvem, valamint több mint húsz tanulmány és cikk után a képes levelezőlap megjelenésének 150. évfordulója alkalmából vállalkoztam „A magyar képes levelezőlap története. Látóképek, csók küldemények, ünnepi üdvözetek” című könyv elkészítésére, amely a Kossuth Kiadónál jelenik meg ez év novemberében.

A könyv forrásbázisa Magyarország legnagyobb képeslap gyűjteményével rendelkező szerencsi Zempléni Múzeum anyaga, és felhasználtam az utóbbi negyed évszázad témával foglalkozó publikációit is.

Elsősorban a magyar képeslapkiadás sajátosságainak a feltárására törekszünk, de ahol a külföldi kapcsolatok szükségessé teszik, a nemzetközi vonatkozásokra is kitérünk.

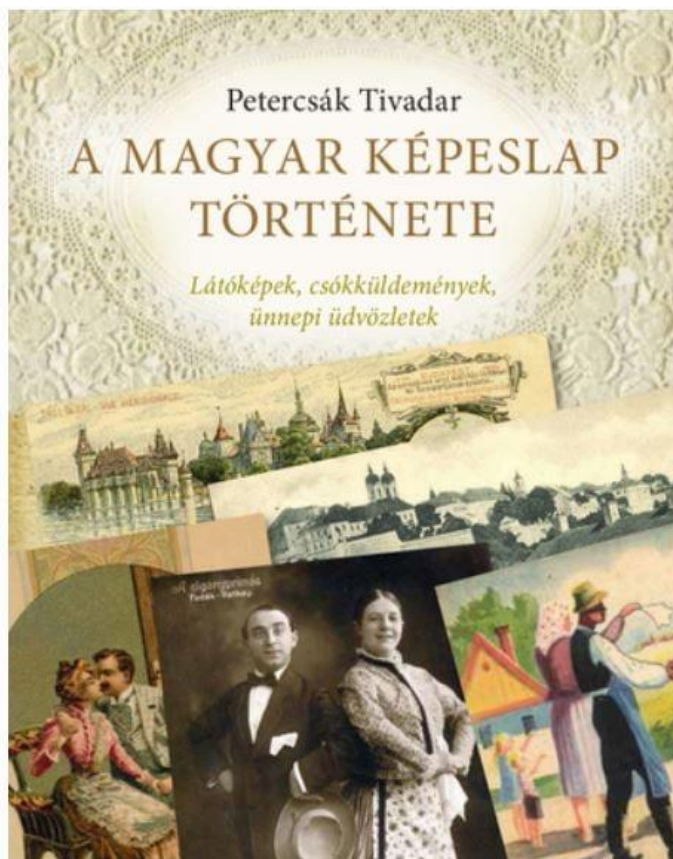
Másfél évszázaddal ezelőtt, 1870-ben jelent meg a rövid közlendők és üdvözetek praktikus formája, a nyomdai eljárásokkal illusztrált képes levelezőlap, amelyen alapvető tényező a képi ábrázolás, és ez szavak nélkül is üzenetet közvetít. Bemutatja, hogy

feladója hol tartózkodik, az illusztráció tükrözheti érzéseit és élményeit, alkalomhoz kapcsolódó jókívánságait.

A nagy példányszámú, nyomdai vagy fotografikus eljárásokkal készített új kommunikációs eszköz hamar népszerűvé vált. A 19-20. század fordulóján a képeslap volt a kapcsolattartás leggyorsabb eszköze. A városokat, üdülőhelyeket bemutató lapok mellett szélesedett a tematika: az emberek

üdvözleteket küldtek karácsonyra és más ünnepekre, születésnapra, fontos reklám- és hírközlő szerepük is volt.

A könyv mintegy felét kitevő történeti fejezet a képeslap korszakainak (előzmények, klasszikus kor, aranykor, első világháború, a két világháború között, második világháború, a 20. század második fele, 21. század) jellemzőit, a kiadók és képeslapkészítők tevékenységét mutatja be.

A kötet második részében a képes levelezőlap sokszínűségét a fontosabb ábrázolt témák számbavételével, sajátosságaik bemutatásával kívánjuk érzékeltetni. A gazdag kínálatból a városképeket, a közlekedési eszközöket, a népeletet, a helyi és országos eseményeket, a képzőművészetet, az irodalmat, színházat és

filmet, a humort és reklámot megjelenítő képeslapok típusait, érdekes példáit tárjuk az olvasók elé.

Külön fejezet az üdvözlőlapok világa, hiszen az egyházi ünnepekhez és a családi eseményekhez sajátos illusztrációk és jelképrendszer kapcsolódik. A képeslap mint kommunikációs eszköz képi megjelenéséhez személyes közlések kapcsolódnak, és ezek révén a levelezőlap használat részleteibe is bepillantunk. Érdeklődésre tarthat számot a képeslapkészítési technikák és a speciális anyagok felhasználásával előállított különlegességek – például a hangos, mozgóképes, trükkös és átvilágító levelezőlapok – bemutatása.

A 20. század elejétől jellemző gyűjtői tevékenység eredményeként olyan kollekciók jöttek létre és maradtak fenn napjainkig, amelyek által a könyvben is szereplő magán- és közgyűjtemények nagy kultúrtörténeti értékű képeslapegyütteseket őriznek. Az eredendően kommunikációs eszközként funkcionáló képes levelezőlapok mára saját koruk dokumentumaként is értelmezhetők, így a lokális és tematikus történeti kutatások fontos bázisát jelentik. A képes levelezőlapok a kollektív emlékezet hordozói, amelyeken keresztül erősödik a közösséghez és a lakóhelyhez tartozás tudata.

Minden korszakhoz és témához tudunk példákat hozni a Zempléni Múzeum gyűjteményéből, és szemléletes bemutatásukat biztosítja a 192 oldalas könyvben közreadott 340 illusztráció.

A kiadvány könyvárusi forgalomba kerül.

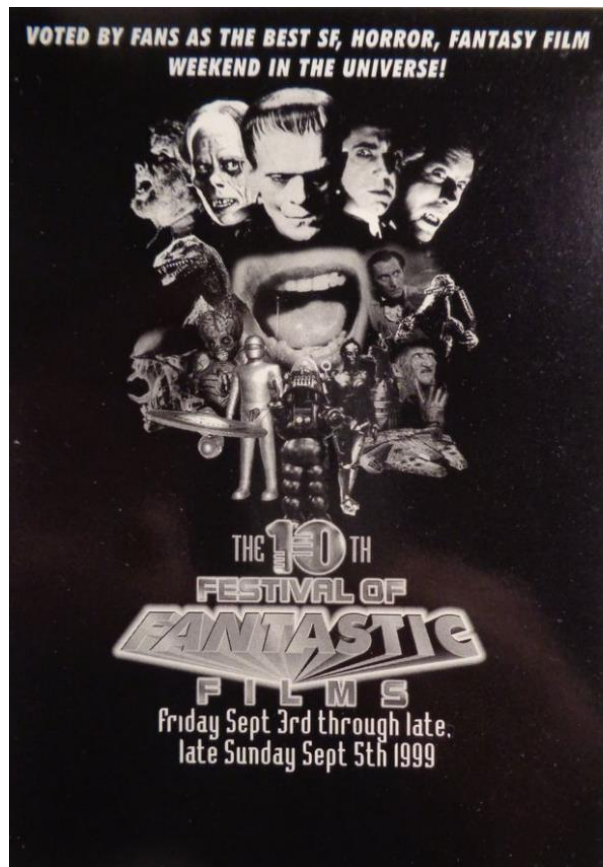
DR. PETERCSÁK TIVADAR

Hungarika – nem hungarika

Minden magyar vonatkozású lap annak minősül-e?

A facebook-csoportunkban Horváth Zoltán elindított egy régi gyökerekkel rendelkező, közkedvelt tematikával kapcsolatos

kérdéssorozatot: mi és mi alapján helyezhető be a hungarika témakörbe, egyáltalán definitive mit is takar maga a szó? Használjuk, egyes kereskedők külön is válogatják, sejtjük, hogy miről van szó – ám a kérdés felvetése után kiderült, hogy közel sem ugyanazt érti alatta mindenki.

A lap egy 1999-es filmfesztivált reklámoz, ahol jobbról a második az 1931-es Dracula film magyar sztárja, Lugosi Béla.
Forrás: az egyesület facebook-oldala

Az egyik értelmezése, lefordítása nem gyűjtői nyelvre a hungarika témakörnek az az, hogy egy adott képnek legyen magyar vonatkozása, és a kiadás legyen külföldi – hiszen ha eleve magyar a kiadó, nem nagy kunszt felfedezni a magyar vonatkozást egyetlen lapban sem.

Zoltán hivatkozott az egyik OSZK-dolgozóra is, aki összegyűjtött több, eddigi meghatározást:

„Hungarikum: a Magyarország mindenkori területén megjelent minden, továbbá a külföldön, magyar nyelven, magyar szerzőtől, illetőleg magyar vonatkozású tartalommal keletkezett valamennyi

dokumentum, függetlenül attól, hogy nyilvánosságra hozták-e vagy sem.

Jogilag, illetve a magyar Hungarikum címmel ellátott nemzeti érték vagy termék vonatkozásában csak azt nevezik hungarikumnak, ami Magyarországon készült, előállított, ill. kifejezetten magyar nemzeti hagyománynak, szokásnak, eszköznek számít (a magyar nemzeti értékekről és a hungarikumokról szóló 2012. évi XXX. törvény).

Hungarikum: gyűjtőfogalom, amely egységes osztályozási, besorolási és nyilvántartási rendszerben olyan megkülönböztetésre, kiemelésre méltó értéket jelöl, amely a magyarság csúcsteljesítménye.

A gyűjtők körében pedig, legyen az képes levelezőlap vagy más dokumentum, hungarika általában az, amit Ön [vagyis Zoltán] is megjelölt.

Ebben az értelemben van különbség a kettő között. Tehát, míg a könyvtártudományban minden, bármilyen szempontból magyar vonatkozású dokumentum hungarikum (de csak ott jelzi a feldolgozás során, ahol ez a címből, a megjelenés helyéből, a nyelvből nem egyértelmű, ill. nem Magyarország közigazgatási területén kiadott dokumentum), addig a gyűjtők különbséget tesznek a mindenkori Magyarország területén, illetve az azon kívül megjelent dokumentumok között, ezek a hungarika képeslapok például.”

Juhász Árpád kérdésként intézte a csoporttagokhoz, hogy az alábbi párizsi Szent Erzsébet-ábrázolás is hungarika-e, ha magyar a lap kiadása. A fenti, szummázott megfogalmazás értelmében nem,

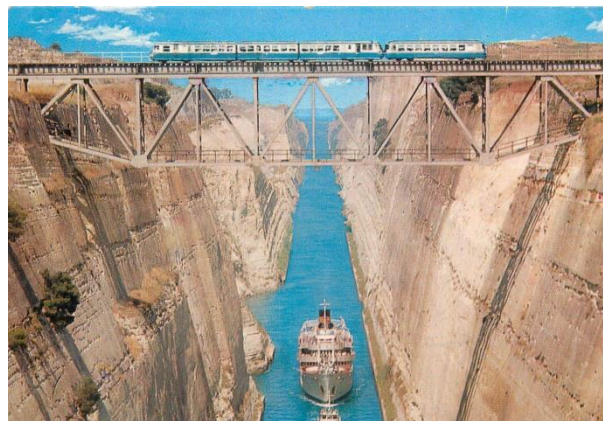
hiszen a külföldi kiadás ténye e szerint eleve előfeltétel.

Rácz Péter a kép alatti posztban célirányosan kérdezett: „Az ablak kétségtelen, hogy hungarica. De egy hungaricáról készült képeslap automatikusan hungarica maga is? [...] a képeslapnak mint hordozónak, mint kiadványnak létezhet-e önálló hungarica mivolta, vagy csak az ábrázolt téma határozza meg?”

Kordován György még azt is hozzáfűzte, hogy „A Szt. Erzsébet üvegablak külföldön van és magyar vonatkozású. Tök mindegy, ki fotózta és a képet hol árulták, ki készítette. Szóval hungarika.”

A kérdés jó, a hozzáfűzések nem kevésbé, ám Kriston Péter gordiuszi megoldással élve az alábbi álláspontot képviselte: „Egyébként az sem lenne szentségtörés, ha a különböző gyűjtési, tudományterületek nem teljesen értik ugyanazt a hungarika alatt. Nem kell a bélyegesnek ugyanazt gondolnia, mint a képeslaposnak, és a képeslaposnak, mint a könyvtárosnak.”

Az alábbi lap parázs vitát váltott ki a facebookos csoportunkban:

A lap a Korinthuszi-csatornát ábrázolja egy görög kiadású lapon. S hogy mi benne a magyar vonatkozás? 1881–1893 között épült, két magyar, Türr István és Gerster Béla tervei alapján.

Ezek alapján, Kriston Péter szerint „Jól beazonosítható és megfogható, külön nyomozást nem kívánó, egyedi magyar szellemi teljesítmény külföldön, külföldi kiadású lapon.” A maga részéről

gyűjtőtársunk azt is kijelenti, hogy ő egy esedékes kiállítási anyagba beletenné a kérdéses tematikában.

Juhász Árpád már feltételül szabná ugyanehhez, hogy legalább a tervezők neve és jelentősége a lap hátulján, tehát szerinte nem elég az, hogy tudunk róla, hogy ők voltak.

Gelle Péter szerint eme lap esetében szóba sem jöhetne, hogy hungarikáról van szó, és az ő véleménye értelmében, bár ezt nem mint vélemény jelezte, jól behatárolt határai vannak a szó definíciójának – sajnos ezt a bejegyzés alatt nem fejtette ki bővebben, egy korábbi egyeztetésére és állásfoglalására hivatkozva. Arról azonban mint szakirodalmi lektor ő is tett említést, hogy ezzel együtt „mindenki pontos definíciót szeretne”, vitázik, érvel, hiába a már létező keretek.

És ha már szótári mélységű körülírás: az egyébként számos bírálatot kapott lexikon (Balázs Károly: Képes levelezőlap lexikon. Somorja, 2005, Méry Ratio.) így fogalmaz a hungarika/hungarica szócikkben:

„Minden olyan külföldön kiadott levelező vagy képes levelezőlap, amelynek magyar vonatkozása van. Idetartoznak többek között a külföldi kiállítások magyar pavilonjairól, magyar művészek, zenekarok stb. fellépéseiről készített képes levelezőlapok csakúgy, mint a magyar éttermek stb. ábrázolásai.

A hungarikával kapcsolatban számos elvi, besorolási problémát vet fel az Osztrák–Magyar Monarchia és az utódállamok képeslapkiadása. Általános rendezőelvként fogadhatjuk el, hogy ami magyar szempontból fontos kiadványnak minősül, származzon akár az egykori „Lajtán túlról”, akár az utódállamokból, hungarikumként/hungaricumként helyet kaphat bármely hazai kollekcióban.”

Példaként a kötet a következőket említi, vélhetően a lapokon szereplő szövegezés alapján:

„Grand Hotel Jajce” (a tulajdonos, Tóth János kiadásában, amely egy 1898-as kőrajz); „Magyar Csárda a Práterben” (1900 körüli litografált kiadvány, amelyet vélelmeshetően Weber E., a tulajdonos adhatott ki); „Hungarian Exhibition in London” (E. O. Hoppé kiadásában, London, 1908).

Vagyis ez a könyv a facebook-bejegyzés két kiindulási feltételét erősíti meg: a külföldi kiadás tényét és a magyar vonatkozást. A szócikk is megkülönbözteti azonban a hungarikum kifejezést a hungarikától, hasonlatosan az idézett könyvtárosi állásfoglaláshoz, gyakorlatilag behozva azt a képeslapos világba, vélelmezve, hogy ugyanazt értette alatta a szerkesztőbizottság.

Állást foglalni látszólag könnyű – vagy szerintünk beletartozik, vagy nem, vagy megkeressük a legelfogadhatóbb leírást róla, és arra mutatunk, hogy ez nem önkényes kijelölés, hanem a leírtak komolyan vétele. Ezzel együtt az talán kijelenthető, hogy még nem született olyan meghatározás, ami a képeslapgyűjtőket egyöntetűen meggyőzte volna azokról a bizonyos határokról.

S hogy ez probléma-e? Nem gondolnám, legfeljebb néhány hosszabb és szakmaibb eszmecsatázás alapjául szolgálhat, ha valamelyikünk kiállít e témából, és „kétes megítélésű darabok” is a nagyérdemű elé kerülnek mint hungarikák.

PAPP MIKLÓS

Képeslapküldés – ma?

A Postcrossing sikertörténete dióhéjban

Szintén a facebook-csoportunkban, jelen esetben Kordován György jóvoltából olvashattunk róla (eredeti forrás: postcrossing.com), hogy a Postcrossing program idén nyáron ünnepelte a megalapításának a tizenötödik évfordulóját:

„2005. július 14-én Paulo Magalhães, egy képeslapokért rajongó portugál diák kedvtelésenként elindította a Postcrossing programot, nem

gondolta volna, hogy egy új világméretű közösséget alapított meg. A sikert az az egyszerű elgondolás ösztönözte, hogy mindenki szeret szép és különleges képeslapokat kapni távoli országokból. A Postcrossing egy online felület (www.postcrossing.com), melynek célja, hogy a valódi postai képeslapok cseréje útján összekapcsolja a világ különböző részeit.

Segítségével bárki küldhet és kaphat képeslapot a világ bármely részéről, és a részvételhez csak egy ingyenes regisztráció szükséges. A rendszer egyik különlegessége, hogy a képeslapcsere véletlenszerű: a feladó nem tudja előre, hogy kinek és hova küldi a képeslapot, hiszen a címzettet a Postcrossing véletlenszerűen választja ki.

Magyar bélyeg a Postcrossing program tizenötéves fennállására.

Forrás: az egyesület facebook-oldala

Azt sem tudni, hogy a feladott lapért cserébe kitől és honnan érkezik majd üzenet egészen addig, amíg ki nem vesszük postaládánkból – így aztán minden képeslap a postaládánkban újabb és újabb meglepetést hoz. Ez a véletlenszerűség biztosítja, hogy a kezdeményezés különféle korú, nemű,

nemzetiségű és hitű embereket kapcsoljon össze a világ bármely részéről, így tisztelegve a világ sokszínűsége előtt.

Ez nem csupán feltételezés, mert számtalan híradás tudósított új barátságok születéséről, nyelvtanulás megkezdéséről és egymás kulturális értékeinek felfedezéséről. A mára már 700 000 tagot számláló Postcrossing közösség tagjainak postaládájába eddig 45 millió képeslap érkezett a világ minden tájáról.

Ez a sikeres közösség már sok embert ismertetett össze egymással és hozott közelebb egymáshoz, boldogabb helyé téve a világot – mindezt egyszerre egy képeslappal.”

Noha aki ismeri, találkozott vele, hallott róla, tudhatja: valódi képeslapok kerülnek feladásra, azért a mozgalom hivatalos oldala már a bevezető elején felhívja a látogatók figyelmét, hogy nem elektronikus, hanem valódi, nyomtatott képeslapokról van szó.

A működési elve végtelenül egyszerű: egy címet és egy ún. képeslapos azonosítót szükséges igényelni, majd feladni egy lapot az így kapott címre. Ezt követően már várhatjuk is a nekünk továbbított képeslapot, és az egészet kezddhetjük előlről.

A honlapon épp egy maláj gyűjtőtárs (szerintem ők is tekinthetőek annak, bár ez egy másik vita tárgya lehetne) visszajelzése volt látható, aki örömmel meséli el, hogy minden nap jóleső érzéssel tölti el, hogy a postaládáját megnézzé. Őrá a sok számla és hivatalos levél között megbújó, szépen megírt lap felpeszdtően hat, és külön köszöni a Postcrossingnak, hogy a levelesládája új értelmet nyert.

Egy másik, amerikai mozgalomtag drámaibb hangot ütött meg a bejegyzésével. Őt egészségügyi okokból menesztették a katonaságtól, miután komoly nehézséget jelentett neki visszazökkenni a civil életbe, megtalálni azt a munkát, amit élvezettel csinál. Nem is szerette a mindennapi „gürcölést”, mindezt versengő és bízni képtelen

emberek társaságában. Még az emberiségbe vetett hitét is elvesztette saját bevallása szerint, amikor is rátalált a Postcrossing programra. Úgy fogalmaz, hogy a mozgalom sokkal hatásosabbnak bizonyult a számára, mint azok a gyógyszerek, amelyeket szedett.

Egy holland Postcrossing-tag nemes egyszerűséggel megjegyzi, hogy az egész nem más, mint a kapcsolattartás régi módja, amit egyszerűen imád. Kicsit úgy érzi, mintha sokkal több helyen járna a világban, több mindent is tekintene meg, mint amennyire valóban lehetősége kínálkozik. S ugyanennyire fontos számára, hogy az ő levele másokat tesz hasonlóan boldoggá.

Kis kitérő, azonban kapcsolódik a mozgalomhoz: Horváth Zoltán a „Modern képeslapok és freecardok” csoportban írt róla, hogy a Postcrossing is felhívta a világ és a honlapján járók figyelmét, miszerint október elsején van a

„Képeslap Világnap”, vagyis a mozgalom, túl a saját tevékenységén, igyekszik ilyen jellegű eseményekről megemlékezni. És legyen szó akár postai feladásról, akár gyűjtésről, mindhettőhöz beilleszthető Zoltán kísérlete.

Az első képen az egyéb szórólapoktól megtisztított, iskolában elhelyezett, ún. Student Cards állvány látható, amelynek a fakkjainak mindegyikébe került képeslap (2. kép).

Az utolsó fotón pedig a napi fogyás lenne megtekinthető, már

amennyiben akár egy is hiányozna róla. Sajnos nem hiányzott... az első két hét alatt, amikor is a Szelíd motorosok c. film reklámlapját valaki hazavitte.

A teszt szemléletesen mutatja, hogy egy efféle állvány láttán mennyire közönyösek azok a bizonyos „mai fiatalok” (mondom ezt én 35 évesen).

Ez a próba csak visszaigazolni tudta, ami sejthető volt. Eredeti funkcióját tekintve a képeslap már lassú. Aki szereti, a lassúságával együtt szereti, és nem azért, mert ezt használná elsődleges kapcsolattartási csatornaként. Közvetve, de hasonló a helyzet itt is, mint a hagyományos és az elektronikus könyv szembeállításánál: azt, hogy a papír frissen nyomtatott szagú, a lapok érinthetők, bejelölhetünk rajta valamit, az e-book nem adja vissza – de van, akinek nem is hiányzik.

Visszakanyarodva a Postcrossinghoz, a személyes percepciók, a különböző visszajelzések, az, amit ezek alapján a kialakított rendszer, a benne rejlő meglepetés ténye (hogy nem tudni, kitől jön az újabb lap) adni tud, olyan mindennapi többlet sokaknak, amelyért a legtöbben hálát éreznek. Hiába apróság, és hiába nem ismerjük személyesen a küldőt (bár még közvetlen levelet váltani lehet utána, ha a lapon feltüntettük a címünk), a Postcrossing egy egészen új perspektíva, ami a legújabb kori képeslap-hasznosítást illeti. Új perspektívaként említem, noha ez az alapvető funkciója... vagyis eredendően ez volt, a nagyon korán jelentkező gyűjtési hullám mellett.

A Postcrossing, még ha megreformált formában is, de életben tarthatja azt a százötven éves hagyományt, miszerint szép képpel ellátott lapot küldeni valakinek élmény. Élmény annak, aki megkapja, és annak is, aki lelki szemei előtt látja, hogy ennek a másik hogy fog örülni.

Kiállítás – Trianontól a fafaragásig

Forrás: szekesfehervar.hu és feol.hu

A székesfehérvári Vörösmarty Mihály Könyvtár Tolna utcai Tagkönyvtárában Sárosi István gyűjtőtársunk november 28-áig tekinthető meg, amiről a város honlapja, a szekesfehervar.hu a következőképp cikkez:

„A Tolnai utcai Tagkönyvtárban megnyílt kiállítással Trianon 100. évfordulója előtt tisztelegnek, a 218 darab kiállított képeslapon és a mellettük lévő kísérő szövegen keresztül vázlatos képet kap a látogató a trianoni tragédia előzményeiről és hatásáról.”

Ami érdekessége még a kiállított anyagról szóló hírverésnek, hogy a Széna téri Tagkönyvtárban ezzel egy időben, ugyanúgy november 28-áig Demeter Lajos helyi illetőségű fafaragómunkái láthatóak.

Nem szokványos, hogy az önállóan megrendezett, kizárólagosan képeslapokból álló kiállítás egy képzőművész anyaga mellett szerepeljen, még ha csak egy cikkben is. Ez egy – remélhetőleg – hatásos kísérletnek is felfogható egy újfajta szimbiózis megteremtésére: a képeslapéra mint művészeti produktumra (amely egy szintre helyezhető a képzőművészeti tárgyakéival), és a „kézzelfogható” művészetekére.

Ugyanerről a kiállításról a feol.hu, vagyis a Fejér megyei egyik legfőbb hírportál már egy kicsit

bővebben számol be, már csupán a régi képekre fókuszálva:

„A századik trianoni évforduló kapcsán képeslapkiállítást állított össze Sárosi István a Tolnai utcai tagkönyvtárban. Az aranydiplomás gépészmérnök több mint hatvan éve gyűjt képeslapokat, és közülük választott több mint kétszázat ehhez a tematikához.”

Sárosi így nyilatkozott: – Az utóbbi tizenöt évben végre volt időm arra, hogy a már közel hatvanezer darabot számláló gyűjteménnyel komolyabban foglalkozhassak. Ennek eredményeképpen több mint harminc, elsősorban művészeti és földrajzi témák alapján csoportosított kiállítási anyagot tudtam készíteni a gyűjteményből, melyeket eddig száztíz alkalommal mutathattam be.

Trianon emlékére a 218 darab kiállított képeslapon és a mellettük lévő kísérőszövegeken keresztül változatos képet kaphatunk a békeszerződés előzményeiről és hatásairól. A Monarchia és ezen belül természetesen Magyarország is a négyéves háborúskodás után katonailag és ezt követően politikailag is összeomlott, a környező országok az ország területének jelentős részét maguk között felosztották a saját gazdasági és katonai érdekeiknek megfelelően.

Az anyag bemutat százhusz, az elcsatolt területen lévő magyar többségű települést, melyeknek fontos közigazgatási, gazdasági és közlekedési szerepük volt. A települések melletti leírás megemlíti az adott hely egy-egy híres szülöttjét is, akik a magyar történelem, művészet, politika ismert alakjai voltak.

Másik húsz lap a békeszerződést követő időszak irredenta megnyilvánulásait mutatja be emlékműveken, propagandaanyagokon keresztül. Az ezt követő részben az 1938 és 1941 közötti időszakban visszatért magyar többségű települések akkor kiadott lapjai láthatók, míg az összeállítás utolsó lapja Magyarország légkörzeteit mutatja be, amelyek közvetve a revíziós politika bukására is utalnak – tudtuk meg.

Szolnok jó példával jár elől

Avagy hogyan hozzuk közelebb a hagyományos képeket a digitális bennszülöttekhez

A kezdeményezés magáért beszél: általános iskolai felső tagozatos és középiskolába járó diákok maguk készítene egy-egy, tetszőleges technikával megalkotott képeslapot, legfeljebb A4-es méretben.

HATÁRON-TÚLI ÜDVÖZLET

A nemzeti összetartozás éve alkalmából a Verseghy Ferenc Könyvtár Gyermekkönyvtára **KÉPESLAPKÉSZÍTŐ RAJZPÁLYÁZATOT** hirdet a Jász-Nagykun-Szolnok megyei általános iskolák felső tagozatos és középiskolás diákjai részére.

A képeslap témája az 1920-ban hazánktól elcsatolt területeken lévő:

- települések nevezetességei,
- természeti vagy kulturális értékei,
- tárgyi vagy szellemi népművészetének hagyományai.

Feltételek

- Bármilyen technika alkalmazható.
- A képeslap formátum megtartása, mérete maximum A/4-es.
- Minden tanulótól egy művet fogadunk el.
- A kép hátulján kérjük feltüntetni: a tanuló nevét, osztályát, iskolája nevét és címét.
- A jelentkezéshez szükséges a mellékelt szülői hozzájáruló nyilatkozat kitöltése és beküldése.

Beküldési határidő: 2020. szeptember 30.
Cím: Verseghy Ferenc Könyvtár, 5000 Szolnok, Kossuth tér 2.

Értékelés és díjazás:
A színvonalas képekből kiállítást szervezünk, a legjobb alkotások készítői díjazásban részesülnek.

Eredményhirdetés és kiállításmegnyitó: Országos Könyvtári Napok, 2020

"A pályázat beküldésével elfogadom az intézmény adatkezelési elveit, mely megtekinthető annak honlapján (<https://vfmk.hu/adatvedelem/>), valamint hozzájárulok az itt megadott adataim kezeléséhez a pályázat lebonyolításához. 16 év alattiak beküldött pályázata csak szülői hozzájáruló nyilatkozat beküldésével együtt érvényes. Nyilatkozat a fenti honlapcímen elérhető, letölthető."

További információ kérhető a gykv@vfmk.hu e-mail-címen.

Az ily módon beküldött pályázati anyagból a díjazáson felül egy kiállításnyit össze is állítanak a szervezők. Ennek okán a 11-18 éves tanulók jó eséllyel életük első képeslap-kiállítása elé néznek, s

velünk ellentétben nem (vagy nem csupán?) gyűjtőként.

A „Határon túli üdvözlét” címmel megjelenő felhívás reflektál az idei év és már a többedik hírlevél egyik, gyűjtők között legfelkapottabb témájára, a kerek évfordulóú Trianonra. A jó példa következő szintje az lehet, amikor már nem az évszám adja a tematikát, hanem ad hoc témaválasztással bírják rá a legfogékonyabb korosztályt arra, hogy a maguk kibontakozásán keresztül fókuszáljanak erre a szép hobbira.

Rendezvények, börszék

A legfrissebb rendelkezések értelmében az idej, korábban meghirdetett események (kiállítás-megnyitók, börszék, egyesületi napok) visszavonásig elmaradnak, és a visszavonásra legfeljebb matematikai esély van.

Emiatt reálisan legkorábban tavasszal tudunk személyesen beszámolni egymásnak, ki mit szerzett az aukciós házak, internetes áruházak, piacterek kínálatából, ki mivel készült a másikkal.

Addig is lehetőségünk van újabb kiállítási anyagok összeállítására, akár a tablók elkészítésére is, a cserék, de még inkább a felhalmozott gyűjtemény rendezésére, vagyis mindarra, ami minket, gyűjtőket mindig is örömmel töltött el: lapok forgatására.

Üdvözlő üzenetünk jelenleg változatlan:

Bízunk benne, hogy mihamarabb ismét személyesen találkozunk valamely börszéken!

Felelős kiadó: Kőszegfalviné Pajor Klára elnök MKL
Szerkesztette: Kőszegfalviné Pajor Klára és Papp Miklós
9700 Szombathely, Pf. 233. mobil: 20/2865806
email: pajor.klara@gmail.com
honlap: www.kepeslapgyujto.hu